

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 10/07-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. A. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 24 C 60/05-59 z 28. októbra 2005 a v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia na zastavenie výkonu rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 24 C 60/05-59 z 28. októbra 2005 a o návrhu na rozhodnutie o dočasnom opatrení o odložení vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 24 C 60/05-59 z 28. októbra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2006 doručená sťažnosť M. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. A. H., B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu

Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní „vo veci určenia výživného pre navrhovateľku M. M. voči odporcovi M. M. č. k. 24 C 60/05-59 v súvislosti s č. k. 10 C 215/05-37“ a súčasne žiada, aby ústavný súd vydal „dočasné opatrenie – zastavenie výkonu rozhodnutia rozsudku č. 24 C 60/05-09“ a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že na základe návrhu jeho manželky M. M. z 9. septembra 2005 vydal okresný súd 28. októbra 2005 rozsudok, ktorým mu určil platiť výživné v prospech manželky 10 000 Sk mesačne. Sťažovateľ priamo na pojednávaní po vyhlásení rozsudku „deklaroval“, že sa proti rozsudku odvolá. Po troch neúspešných pokusoch o doručenie rozsudku nastala vo vzťahu k sťažovateľovi tzv. fikcia doručenia. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 29. novembra 2005, o čom sa sťažovateľ dozvedel až 13. januára 2006, keď sa bol osobne na okresnom súde informovať na doručenie rozsudku. Následne 24. januára 2006 sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku a žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, ktorú odôvodnil protichodným záujmom jeho manželky, ktorá v tom čase bývala s ním v spoločnej domácnosti.

Okresný súd odmietol jeho žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty uznesením (sťažovateľ neuvádza spisovú značku; pozn.), ktoré bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 2. augusta 2006, pričom sťažovateľ namieta, že uznesenie bolo vyhotovené už 8. februára 2006. Nečinnosť okresného súdu v súvislosti s doručením uznesenia bránila sťažovateľovi šesť mesiacov podať odvolanie proti tomuto rozhodnutiu. Proti uvedenému postupu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť na priedaň. Predseda okresného súdu v odpovedi na jeho sťažnosť pripustil priedaň v konaní, za čo sa mu aj ospravedlnil. Sťažovateľ podal 11. augusta 2006 okresnému súdu odvolanie proti zamietavému uzneseniu, o ktorom odvolací súd do podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol.

Po právoplatnosti rozsudku okresného súdu o určení výživného začal 15. februára 2006 súdny exekútor JUDr. L. Á. (ďalej len „súdny exekútor“), vymáhať výživné zrážkami z výsluhového dôchodku sťažovateľa v sume 15 000 Sk mesačne. Sťažovateľ podal proti postupu súdneho exekútora, najmä na preskúmanie vyčíslenia trov exekúcie, sťažnosť Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 215/05-37 z 31. marca 2006 rozviedol manželstvo sťažovateľa a M. M., rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. júna 2006. Sťažovateľ uviedol, že napriek tejto skutočnosti súdny exekútor naďalej mesačne zráža výživné z jeho výsluhového dôchodku. Preto podal 18. júla 2006 okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým žiadal zastaviť výkon rozsudku o určení výživného pre manželku č. k. 24 C 60/05-59 z 28. októbra 2005. Sťažovateľ uviedol, že napriek urgencii zo 16. novembra 2006 okresný súd o tomto návrhu do podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol.

Sťažovateľ namieta, že *„Prieťahmi v konaní pri doručení uznesenia o neodpustení lehoty bolo M. M. bránené podať opravný prostriedok. M. M. sa pritom od začiatku domáhal zrušenia rozsudku o určení vyživovacej povinnosti pre M. M. vo výške 10 000,- Sk mesačne, nakoľko výška tejto sumy je podľa jeho názoru neadekvátna a v porovnateľných prípadoch neobvykle vysoká. Táto skutočnosť bránila aj podať po rozvode návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti, nakoľko by tým de facto M. M. túto vyživovaciu povinnosť čo do oprávnenosti i čo do výšky uznal. Preto bolo a do dnešnej doby aj je nevyhnutné odvolať sa práve proti rozsudku o výške výživného. Rozvodom manželstva nastala zmena právneho postavenia M. M. a M. M. a tým odpadol i právny dôvod na vyplácanie výživného manželke. Napriek všetkým dostupným právnym krokom a opatreniam je M. M. do dnešného dňa povinný uhrádzať M. M. sumu 15 000,- Sk mesačne. Tento stav spôsobuje M. M. stav dlhodobej finančnej tiesne a psychického vypätia, ktoré vyústilo do zdravotných ťažkostí. Navyše, Okresný súd Bratislava III nereaguje ani na žiadosť o vydanie predbežného opatrenia, ktoré by tieto negatívne dôsledky aspoň čiastočne zmiernilo. M. M. bolo postupom Okresného súdu Bratislava III odoprené právo na súdnu ochranu, zakotvenú v čl. 46 ods. 1 v siedmom oddieli druhej hlavy Ústavy SR“.*

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, II. ÚS 190/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré malo byť spôsobené priet'ahmi v postupe okresného súdu pri doručovaní uznesenia o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku č. k. 24 C 60/05-59 z 28. októbra 2005 a priet'ahmi okresného súdu v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia na zastavenie výkonu rozsudku č. k. 24 C 60/05-59 z 28. októbra 2005.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Podľa konštantnej

judikatúry ústavného súdu k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy dochádza vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98, II. ÚS 81/01).

Sťažovateľ uviedol, že okresný súd jeho návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania z 24. januára 2006 zamietol uznesením, ktoré bolo vyhotovené 8. februára 2006, právnomu zástupcovi sťažovateľa však bolo uznesenie doručené 2. augusta 2006. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd neodmietol konať a rozhodnúť o podanom návrhu sťažovateľa a postupom pri doručovaní uznesenia nemohol zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd už vo svojej judikatúre (napr. I. ÚS 70/02) vyslovil, že dodržiavanie zákonom ustanovených lehôt všeobecným súdom nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, ale čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto je sťažnosť zjavne neopodstatnená aj v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu, ktorý do podania sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol o jeho návrhu na vydanie predbežného opatrenia, ktorý podal 18. júla 2006.

Vzhľadom na to, že nie je príčinná súvislosť medzi základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a namietaným postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Napokon ústavný súd vzhľadom na odmietnutie sťažnosti nevyhovel návrhu sťažovateľa na rozhodnutie o dočasnom opatrení spočívajúcom v odložení vykonateľnosti rozsudku okresného súdu č. k. 24 C 60/05-59 z 28. októbra 2005 až do právoplatného skončenia tohto konania.

Záverom ústavný súd uvádza, že hoci je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, sťažnosť nespĺňa ani zákonom predpísané náležitosti. V sťažnosti chýba petit, t. j. návrh rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha od ústavného súdu (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a sťažovateľ nepriložil k sťažnosti

splnomocnenie pre zvoleného advokáta JUDr. A. H. na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ani kópie rozhodnutí a dokladov (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde), na ktoré sa v sťažnosti odvoláva. Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, nevyzýval sťažovateľa na odstránenie uvedených nedostatkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2007